

[Ragnhild Andersen.]

ste vinter, jeg har været medlem af tinget, og det har jeg dog været i 7 år.

I betragtning af, at rentemodtagerne i sammenligning med andre grupper i samfundet har fået forringet deres indtægter, foreslår mit parti en forhøjelse af grundbeløbene med 24 kr. om måneden til enligstillede og 36 kr. til ægtepar. Denne forhøjelse skal være ens for hele landet. Ja, vi kunne udmærket, ærede medlemmer, have stillet forslag om at gøre grundbeløbet ens i de tre kommunegrupper; det ville vel nok have været den store retfærdighed eller i hvert fald nærmere retfærdigheden end vort beskedne forslag, som blot imødekommer rentemodtagerne med 24 og 36 kr. mere om måneden. Da det for os også drejer sig om at vække de ærede medlemmer til forståelse af at give rentemodtagerne hjælp, har vi ikke stillet et sådant forslag, men er nøjedes med beskedne ændringsforslag.

Et andet ændringsforslag, om hvilket de ærede medlemmer og den højtærede socialminister udtalte sig konkret på mødet for invaliderne, angår den særregel, som gælder for invalider, at de ved eget personligt arbejde må have en fradragfri indtægt på 100 pct. af grundbeløbet. Denne regel gælder kun, når det er invaliden selv, der har indtægten, derimod ikke hvis det er ægtefællen, og det ønskede invaliderne rettet. Jeg husker, at den højtærede socialminister udtalte sig imødekommende overfor dette ønske fra rentemodtagerne ikke mindst på baggrund af de oplysninger, der kom frem fra invaliderne selv, og som viste, at i mange tilfælde må en pligtopfyldende hustru forlade sin syge mand og sine børn og gå ud for at skaffe hjemmet indtægt, fordi det ikke er muligt at leve af invaliderenten, der i sådanne tilfælde betragtes som rente til en enligstillet og derfor er nede på så lavt et grundbeløb som 2 040 kr. i hovedstaden, 1 800 kr. i købstæderne og 1 512 kr. i landkommunerne. Denne hustru, som i mange tilfælde går ud for at skaffe hjemmet en indtægt, straffes derved, at så snart hun tjener over 50 pct. af rentens grundbeløb, d. v. s. i landkommuner 756 kr., i købstæder 900 kr. og i hovedstaden 1 020 kr., begynder man at skære invaliderenten ned. Derfor kan sådanne kvinder slide og pukle — og det er i reglen det grove arbejde, invalidernes koner går ud og gør, kun de færreste har

mulighed for at få en god stilling; så snart de når over de grænser, jeg anførte, nedskærer man invaliderenten. Denne regel mener invaliderne er urimelig, og det gav man dem ret i. Derfor har mit parti foreslået at ændre reglen således, at uanset hvilken af ægtefællerne der har indtægten, så bør de have ret til at tjene 100 pct. af rentens grundbeløb, før der sker fradrag.

Nu ved jeg vel, at der er adskillige andre områder, hvor mit parti med rette kunne have stillet ændringsforslag. Vi kunne have rejst spørgsmålet om de kronisk syge, som slet ikke har mulighed for at komme ind i sygeforsikringen, som derfor får hjælpen fra socialkontorerne efter trang og aldrig har mulighed for at få invaliderenten. Vi har ikke gjort det, netop for at kunne skaffe invaliderne visse af de ønsker opfyldt, som de havde, og som man faktisk gav dem løfte om og stillede dem i udsigt at ville opfylde.

Hvad aldersrentemodtagerne angår, da er det åbenbart for enhver, som ikke går med bind for øjnene, at vore gamle sidder forfærdelig hårdt i det. Det ærede medlem hr. Kaj Andresen henviste til en henvendelse, der er kommet fra rentemodtagerne. Jeg ved ikke, hvordan han læser sådanne henvendelser, men jeg har ham mistænkt for, at han læser dem, som en vis mand læser bibelen. Alle partier fik i sommer en henvendelse fra rentemodtagerne, hvori var udtrykt krav, som de havde føjet sammen i en resolution, der var enstemmigt vedtaget på alders- og invaliderentemodtagernes sammenslutnings møde i Herning. Den tidligere socialminister, det ærede medlem hr. Strøm, deltog endda i dette møde, efter hvad der er skrevet i rentemodtagernes blad. Når det ærede medlem hr. Kaj Andresen kommer her og taler om vore vidtrækkende krav for de gamle på disse og hine områder, så undrer det mig, at han ikke engang har gennemlæst den udtalelse, der kom fra alders- og invaliderentemodtagernes sammenslutnings møde i Herning.

For at det ikke skal gå i glemmebogen for dem, der måtte have læst den, og til opklaring for det ærede medlem, som altså formentlig ikke aner noget om det, eller for hvem det i hvert fald kun står ganske fjernt, skal jeg tillade mig at minde om, hvad det er for ting, aldersrentemodtagerne er blevet enige om på mødet i Herning — jeg beder om formandens tilladelse til et citat.

Det hedder i deres resolution, at de ønsker: